

Про Вогонь, Вітер та Дощ

Легенди України

Легенда «Про Вогонь»

Вогонь одного господаря здивався о вогнем другого господаря, й вони почали між собою говорити. Перший каже: «Мені добре в мого господаря, бо він гарно обходиться зо мною — коли треба, то кладе гарних дровець, а як не треба, то бере чистої водиці й мене заливає. Так що мені добре». Другий каже: «Мені дуже зле, бо господар дає погані дрова, а коли мене не треба, то заливає помиями. Ото я хочу йому відомстити тим, що піду гуляти по його господарстві». Перший каже: «Коли будеш гуляти, не спали там колесо мого господаря, яке лежить на подвір'ї твого».

От вночі розпочалась пожежа в другого господаря і згоріло все, а колесо першого викотилося та й залишилося.

Легенда «Про Вітер»

Молотив один господар. Як змолотив, почав віяти зерно, але ніяк не може закінчити: стане на один бік вітер з іншого боку дме, перейде — а вітер наче насміхається. Розсердився чоловік, вихопив з-за халяви ніж та й кинув за вітром. А ніж і щез, наче й не було. І з тієї хвилини вітер перестав чоловікові перешкоджати. Однак і вестися чоловікові перестало: що не почне то на зле виходить, за що не візьметься погано скінчить.

Покинув чоловік господарство та й пішов у світ. Приходить до одного села, о там лише в одній хаті світиться. Проситься він на ніч.

— Як же я маю тебе на ніч прийняти, коли ти мені ножем врізав, відказує йому господар.

Аж тоді зрозумів той чолов'яга, що самого вітра своїм ножем поранив.

Легенда «Про Дощ»

Є повір'я, за яким Бог має особливі склади дощу на краю світу... Коли з'являється потреба пускати дощ на землю, Бог посилає пророка Іллю і глухого янгола. Вони набирають дощ у хмару і розносять його по світу. При цьому часто буває, що як почнуть вони пускати дощ, то пускають його безперервно, декілька днів поспіль. Так стається тому, що глухий янгол запитує в Бога, куди потрібно пускати дощ. Бог каже йому: «Ходи там, де чорно», - а він, не розчувши, ходить там, де вчора. Бог каже: «Іди туди, де просять», — а він, не розчувши, іде туди, де косять. Бог каже: «Іди туди, де ждуть», — а він, не розчувши, іде туди, де жнуть. Досить поширена думка, що дощ — це вода, яка насотується з морів, рік, озер, колодязів, ставків та інших водойм і виливається у хмари райдугою. Сама райдуга уявляється «цмоком», тобто насосом. Разом з водою райдуга всмоктує і все, що є у воді — жаб, черв'яків, риб, каміння, які потім і випадають із хмар разом з дощем. Але воду всмоктує лише синювато-червона райдуга, тоді як яскраво-червона не діє і є лише веселкою, оскільки під час її появи прояснюється від сонячного проміння (стає веселим) виднокруг, який перед тим був закритий хмарами і навіював сум.

А ще райдугу вважають шляхом, яким сходять з неба янголи, щоб набрати води. Цю воду вони потім виливають на особливу сітку (сито) і так утворюють дощ.

За матеріалами: Л.П. Шабельникова. Українська література. Підручник для 5 класу. Київ, видавництво "Грамота", 2005р.